

къмъ младото хипопотамче. Единъ голѣмъ скокъ — и тя е вече върху него; нейнитѣ силни, остри, желѣзни нокти сж се впили вече въ кожата на животното. Гръмко и отчаено врещи малкото, като се мжчи да навлѣзе въ водата, та тамъ да се спаси отъ страшния врагъ. Уви, неговитѣ усилия сж безполезни.

Но ето чува се злобно пухтене. Отъ водата, до самия брѣгъ, се подава 'безобразна' страшна и чудовищна глава. Отваря се грамадна пасть и захапва пантерата презъ тѣлото. Остъръ пресмъртенъ викъ, трѣсъкъ на разпочупени кости — и всичко утихва. Хипопотама хвърля мъртвото тѣло на неприятеля до брѣга и въ слѣпата си безмислена злоба го тъпче съ крака. Като насити така своята мъсть, той отърчава при малкото хипопотамче, завлича го въ водата и почва да си играе съ него, за да разсѣе страха му.

Изобщо, тѣпоумниятъ хипопотамъ има силно развити родителски чувства. Обикновено той е много миролюбивъ, но щомъ нѣкой засегне децата му, побѣснява. Разказватъ, че при такива случаи хипопотама разпѣнва всичката вода въ рѣката, и последната така се раздвижва, че вълнитѣ ѝ могатъ да потопятъ голѣма лодка.

Когато е на суша, хипопотама става твърде неспокоенъ и подозрите енъ; тогава той вижда навсѣкжде опасностъ за децата си и е готовъ да се нахвърли съ яростъ върху най-кроткитѣ животни. Пжтешественици разказватъ, че веднажъ единъ хипопотамъ, отъ страхъ за детето си, съп-калъ 4 овци, които спокойно пасли близо до него. Възрастниятъ хипопотамъ не се страхува отъ никой звѣръ, пъкъ и самия той не е вреденъ никому.